

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

**ΝΙ ΠΙ
Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ
ΠΕΙΡΑΤΗΣ
ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΡΟ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Νι Πι, ο τελευταίος πειρατής του Αιγαίου
και το νερό της ζωής

Γιώργος Χατζόπουλος

Νι Πι, ο τελευταίος
πειρατής του Αιγαίου
και το νερό της ζωής

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και νέους –
Μυθιστορήματα φαντασίας

Γιώργος Χατζόπουλος, *Νι Πι, ο τελευταίος πειρατής του Αιγαίου και το νερό της ζωής*

Επιμέλεια – Διορθώσεις: Αντωνία Γουναροπούλου

Εικονογράφηση: Σοφία Γαλή

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Φιλμ – μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Γιώργος Χατζόπουλος, 2017

Copyright© για την εικονογράφηση Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2017

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάρτιος 2018

KET B100 ΚΕΠ 144/18 ISBN 978-960-16-7789-7

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΓΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

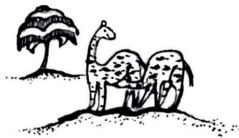
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

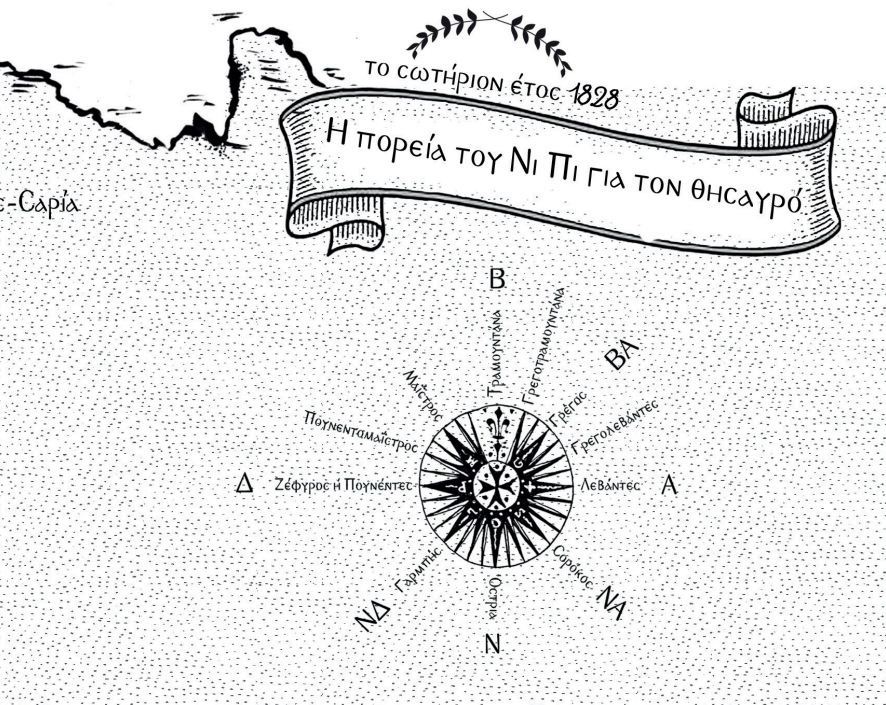

*Στα παιδιά μου,
την Κική, τον Νικόλα,
την Ελένη και τον Αλέξανδρο*

Ανατολή

-Σαρία

Σε μια ναυτική ιστορία του Αιγαίου που εκτυλίχθηκε γύρω στα μέσα του 19ου αιώνα, είναι φυσικό και ο αφηγητής και οι ήρωες να χρησιμοποιούν πολλούς ναυτικούς όρους, τουρκικές λέξεις και ιδιωματικές φράσεις. Όλα αυτά βρίσκονται συγκεντρωμένα σε ένα γλωσσάρι στο τέλος του βιβλίου.

1

ΜΙΣΟΠΛΑΓΙΑΣΜΕΝΟΙ ο ένας στην πλώρη κι ο άλλος στην πρύμνη, με τα μάτια σφαιλιστά και τα κεφάλια ν' ακουμπάνε στην κουπαστή, δεν κοιμόμαστε, κρατάμε δυνάμεις μήπως κι αντέξουμε άλλη μια μέρα. Επτά μερόνυχτα είμαστε σε τούτη την κακορίζικη βάρκα και η πείνα και η δίψα μάς έχουν εξαντλήσει. Ένα μπουρίνι μάς βρήκε ανοιχτά του Αγίου Όρους και μας πήρε και μας σήκωσε. Μαύρα βουνά τα κύματα, χιμούσαν επάνω μας να μας σκεπάσουν. Πάει, θα μας πνίξει ετούτη τη φορά, είπα, αλλά εντέλει τα καταφέραμε.

Άμα η φουρτούνα κάλμαρε, η θάλασσα γίνηκε λάδι, λες κι έπηξε. Δίχως πανί, χωρίς κουπιά μείναμε καταμεσής στο πέλαγο. Ο ήλιος καίει αλύπητα πάνω απ' τα κεφάλια μας. Αν δε φουσήξει να ξεκολλήσουμε απ' εδώ δε θα τα καταφέρουμε. Κουράγιο δε μας απέμεινε. Ο Βαρθολομαίος στην απελπισία του δυο φορές δοκίμασε να πιει θαλασσινό νερό. Στο τσακ τον πρόλαβα. Άμα πιεις, λένε, πάνω από τρεις φορές λωλαίνεσαι. Τυχερός όποιος δεν έχει νιώσει στη ζωή του της δίψας την τυράννια και της πείνας την απόγνωση.

«Σου το 'πα δα, πως το 'λεγαν τα μερομήνια. Να σαλπάρουμε δεν έπρεπε» μου λέει ξέπνοα.

«Έχε πίστη! Στο τέλος θα τα καταφέρουμε» του λέω.

Μέσα μου όμως πιστεύω πως ο Θεός μάς ξέγραψε από το βιβλίο του κόσμου και πως μας έστειλε ετούτη την πύρινη κόλαση για τις αμαρτίες μας.

Κλείνω τα μάτια και σιγοτραγουδώ έναν πειρατικό σκοπό μήπως κι αναθαρρήσουμε:

*Μικρό παιδί με πήρανε, μ' έψησε η αρμύρα
τρανός κουρσάρος γίνηκα, το έγγραψε η μοίρα.
Ξανοίγομαι στα πέλαγα, στης βάρκας μου το χάδι
και περιμένω να φανεί εμπορικό καράβι.*

«Έλα, Βαρθολομαίε, έλα να πούμε το τραγούδι μας» του λέω και συνεχίζω:

*«Ανθρώπους δε σκοτώνουμε, πεθαίνουν απ' τον τρόμο,
άλλοι βουτούν στη θάλασσα ανοίγοντας τον δρόμο
και...»*

«Και το καράβι παρατούν στα χέρια τα δικά μας» ψιθυρίζει ξεψυχισμένα.

«Μπράβο! Έλα να το τραγουδήσουμε μαζί:

*Από μικροί εμείς μάθαμε θάνατο ν' αψηφάμε
και μες στη μάνα θάλασσα να ζήσουμε ζητάμε.
Εκεί θ' αφήσω την πνοή που μου 'δωσε η φύση
και το ταλαίπωρο κορμί τα ψάρια θα ταΐσει».*

«Αυτό θα γένει τέλος, θα μας φάνε τα ψάρια» μου λέει κι αφήνει έναν βαθύ αναστεναγμό.

Ήμασταν δεν ήμασταν οχτώ χρονών, άμα μας άρπαξε ο Γάντζος ο Σούσουρας από τους γονιούς μας και μας πήρε μαζί του να γίνουμε πειρατές. Το 'θελε η τύχη μας πάνω στο καράβι να γνωριστούμε κι εκεί να ζήσουμε τα επόμενα είκοσι χρόνια, ο ένας δίπλα στον άλλο, φίλοι αδερφικοί.

Ο Γάντζος ο Σούσουρας μας έμαθε την τέχνη του ναυτικού. Πώς να πλένουμε το κατάστρωμα, να ράβουμε τα πανιά, να λύνουμε και να δένουμε τα άρμενα, να δουλεύουμε τον αργάτη, την τρόμπα, μας έμαθε το καλαφάτισμα, το χρωμάτισμα, κι εκτός απ' αυτά μας μπόλιασε με τις συνήθειες και με τα χούγια του. Κι άμα μεγαλώσαμε και βγάλαμε μουστάκια, μας δίδαξε το στιλέτο, το γιαταγάνι, την μπιστόλα. Πώς να γεμίζουμε το ντουφέκι, πώς να το βάζουμε φωτιά και πώς να σημαδεύουμε. Μας έμαθε να κουρσεύουμε και να λεηλατούμε, να κλέβουμε γυναικόπαιδα και να τα πουλάμε δούλους.

Όλοι είναι παιδιά του πατέρα τους και της μητέρας τους, εμείς ήμασταν παιδιά του Γάντζου του Σούσουρα! Και γινήκαμε τα καλύτερα! Με το πρόσωπο ξανααμμένο πρώτοι ανεβαίναμε ψηλά στη σταύρωση, πρώτοι στο κουπί και στο κολύμπι, πρώτοι ριχνόμασταν στη μάχη με το καριοφίλι στο χέρι. Ακόμη και στον πυρετό αντέχαμε πιο πολύ.

Ο Γάντζος ο Σούσουρας εκτίμησε το θάρρος μας και τη φιλοπονία μας κι εμένα μ' έκανε τιμονιέρη, γιατί είχα χέρι στιβαρό κι επιδέξιο, και τον Βαρθολομαίο πλοηγό, γιατί είχε μεράκι με τ' αστέρια και τους χάρτες! Η φήμη μας εξαπλώθηκε σ' ολόκληρο το Αιγαίο πέλαγο και τη Μεσόγειο θάλασσα! Κι ήμασταν περήφανοι! Και δε ζητούσαμε τίποτα γι' ανταπόδοση. Μας έφτανε που 'μασταν πάνω στο καράβι και βλέπαμε τη θάλασσα να σχίζεται και να πισωδρομεί υποταχτική μας, και που 'μασταν στις διαταγές του Γάντζου του Σούσουρα.

Πριν από τρεις μήνες ο καπετάνιος σκοτώθηκε. Όχι από το γιαταγάνι κάποιου Τούρκου ή το βόλι κάποιου ναύτη, μα από την τρέλα ενός γαιδάρου. Νωρίς το πρωί ήτανε, ανάμεσα Σίφνου και Σέρφου, δυόμισι μίλια κάτω από την κόκκινη Χερσόνησο βρισκόμασταν, όταν άξαφνα ο ήλιος γίνηκε μαύρος και χάθηκε από τον ουρανό. Το παράξενο φαινόμενο δε βάσταξε πολύ, όμως ο Γάντζος ο Σούσουρας το θεώρησε κακό σημάδι και διέταξε να πιάσουμε στεριά. Κατεβήκαμε τη Φολέγανδρο σε πέντε ώρες και κατά το ηλιοβασίλεμα δέσαμε ρεμέτζο στο νησί της φωτιάς, τη Σαντορίνη.

Άμα βγήκαμε στο λιμάνι, δε βλέπαμε την ώρα να ανηφορίσουμε για τη Χώρα και για το καπηλειό της Μαριγώς της Σαντορινιάς, γνωστή κι ως Λάβα, κι εκεί να φάμε νεφραμιές και σπληνάντερα, να πιούμε ρακί και να το ρίξουμε έξω. Τρεις από το τσούρμο, μαζί κι ο καπετάνιος, καβάλησαν τους γαιδάρους να φτάσουνε ξεκού-

ραστοι. Το καλντερίμι ήτανε στενό κι απότομο, δεξιά κι αριστερά γκρεμοί. Ξάφνου ο γάιδaros του Γάντζου του Σούσουρα, λες και τον τσίμπησε ταβανόμυγα, πήρε αφηνιασμένος την κατηφόρα. Μ' ένα χέρι, όπως ήτανε εδώ και χρόνια ο καπετάνιος, ήτανε δύσκολο να τον κουμαντάρει. «Οι! Όι! Ντέι! Ντέι!», φωνές, κακό από πίσω εμείς, μα ο γάιδaros καμιά απόκριση. Σε μια στροφή πάει ο Γάντζος ο Σούσουρας. Έφυγε με το κεφάλι ίσα στον γκρεμό.

Άμα κατεβήκαμε τα βράχια και τον βρήκαμε ήτανε ήδη νεκρός. Ποιος θα το 'λεγε πως ο άντρας που αναμετρήθηκε με τον θάνατο χίλιες φορές και γλίτωσε θα είχε τέτοιο τέλος; Εκεί κάτω αμίλητοι και μ' ευλάβεια τον σκεπάσαμε με πέτρες. Δίπλα του θάψαμε και τον γαϊδάρá, που όλοι μας του ρίξαμε φταιξιμο για την αποκοτιά του ζώου, κι ανεβήκαμε στη Χώρα. Όλο το βράδυ κλάψαμε τον νεκρό με ρακί, τραγούδι και χορό και πνίξαμε τον πόνο μας στις αγκαλιές των κοριτσιών. Μοναχά ο Βαρθολομαίος έλειπε. Απ' όλους μας αυτός το πήρε πιο βαριά, γιατί ήτανε από τη φύση του τύπος συναισθηματικός κι ευαίσθητος.

«Δόξα σοι! Τραμουντάνα!» φωνάζει ο Βαρθολομαίος μ' ενθουσιασμό. Σαλιώνω το δάχτυλό μου και ψηλώνω το χέρι μου στη φορά του ανέμου.

«Πουνέντες» τον διορθώνω.

«Γρεγοτραμουντάνα» ξαναλέει.

«Πουνεντομαΐστρος» επιμένω.

«Γλάρος!» αναφωνεί κι έτσι όπως φουριόζος πετάγεται ορθός η βάρκα παλατζάρει. Λίγο ακόμα και θα βρισκόμασταν κι οι δυο στη θάλασσα.

«Γλάρος;...» αναρωτιέμαι. «Άρα η στεριά είναι κοντά! Βαρθολομαίε φίλε μου, σωθήκαμε» του λέω όλο χαρά και κάνω να τον αγκαλιάσω.

«Έλα, έλα...» κράζει εκείνος όλο ανυπομονησία στον γλάρο που κάνει κύκλους από πάνω μας.

«Θα το τρομάξεις. Πιο ήρεμα» τον συμβουλεύω.

«Έλα, καλό μου γλαρόνι» ξαναλέει κι απλώνει τα χέρια του. «Όχι, όχι... Μη!... Πού πας; Έλα πίσω!» φωνάζει απελπισμένος και σωριάζεται φαρδύς πλατύς στο κατάστρωμα της βάρκας με τα χέρια και τα πόδια να κρέμονται στο νερό.

«Δε μ' άκουσες. Σου το 'πα... Θα το τρομάξεις. Αυτά τα πράγματα θέλουνε τέχνη» του λέω και σηκώνομαι να δω προς τα πού πήγε το πουλί. Κι έτσι όπως κοιτώ τον ορίζοντα με την άκρη του ματιού μου, νιώθω πως μια πελώρια σκιά κάνει βόλτες κάτω από τη βάρκα. Έφριξα!

«Βαρθολομαίε, βγάλε τα πόδια σου από το νερό!» του φωνάζω.

«Είντα θες;»

«Κοίτα...» τον προστάζω δείχνοντας κάτω από τη βάρκα.

«Σκυλόψαρο!» αναφωνεί ο Βαρθολομαίος.

«Καρχαρίας» τον διορθώνω, βλέποντας πως το κή-
τος είναι κοντά στα τρία μέτρα.

«Νι Πι;...» με ρωτάει. «Ήφαγες ποτέ σου καρχαρία;»

«Αμέ».

«Νόστιμος;»

«Πολύ» του λέω, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, κι ο
νους μου ταξιδεύει στην πρώτη φορά που ήρθα φάτσα
με το θειρό.

Κάθε χρόνο την άνοιξη οι ψαράδες στην Κίμωλο δένα-
νε σιμά σε μια βραχονησίδα νότια του νησιού, στον Άγιο
Γεώργιο, κι εκεί στις σαράντα, πενήντα οργιές ρίχνανε
δολώματα και περιμένανε να φανούν τα μαγιάτικα. Με-
γάλα ψάρια, ίσαμε τριάντα οκάδες το καθένα, πηγαίνα-
νε κοπαδιαστά. Δυο τρία αν είχες την τύχη να πιάσεις,
είχες ψάρι για όλο τον χειμώνα. Τ' αλατιζανε, τα βάζα-
νε μέσα σε μεγάλες κασόνες και τ' αποθηκεύανε σε μέ-
ρος στεγανό. Μια χρονιά πήγα κι εγώ μαζί τους, παρέα
με τον μπαρμπα-Τρίμη, έναν γέρο θαλασσινό, μισό ψά-
ρι μισό άνθρωπο. Δυο μερόνυχτα τα καρτερούσαμε. Πιά-
ναμε μελανούρια κι άλλα αφρόψαρα και τα δολώναμε
ζωντανά, ρίχναμε και μαλάγρα.

Όμως η θάλασσα η μαύρη αντίς για μαγιάτικο μας
έστειλε έναν καρχαρία! «Να τον αφήσουμε» λέω του μπαρ-
μπα-Τρίμη, μα εκείνος πού ν' ακούσει. Ήθελε να γυρίσει
πίσω στο νησί με το θηρίο, να τον δουν οι νιούτσικοι ψα-
ράδες και να τους πέσουν τα σαγόνια χάμω, που τον πει-

ράζανε στον καφενέ, άμα έλεγε ιστορίες για μεγάλα ψάρια που έπιανε στην Άσπρη Θάλασσα¹ κι από το Γιβραλτάρι έξω. «Μωρέ άιντε πορρρ!... Πάτε να βυζάχτε γάλα κι ύστερα να μιλάτε μεταμένα. Τον καιρό που εγώ αρμένιζα στα πέλαγα, εσείς...» τους έλεγε με τη βαριά, κομματιαστή και συρμένη αρβανίτικη προφορά του κι όρθωνε το σκεβρωμένο από τα χρόνια ρωμαλέο κορμί του.

Δυο ώρες παλεύαμε με το ψάρι, το μοβόρικο, μέχρι που το κουράσαμε και μας άφησε να το σύρουμε στην κουπαστή. Ακόμα και τώρα θυμούμαι τ' άσπρα τριγωνικά του δόντια γαντζωμένα πεισματικά στο δόλωμα, να φωτίζουν μέσα στη νύχτα λες κι ήτανε από κεχριμπάρι, και την τεράστια ουρά του, μαύρη, κατάμαυρη, να δέρνει τα πλαϊνά της βάρκας, να την τραντάζει να την αναποδογυρίσει. Ίσαμε τριάντα μαχαιριές θα του δώσαμε να το ξεκάνουμε, αλλά εκείνο, λες κι ήτανε εφτάψυχο, ακόμα κι όταν το ανεβάσαμε επάνω στη βάρκα χτυπιότανε. Ο μπαρμπα-Τρίμης με πρόσταξε να αγκαλιάσω την ουρά του κι αυτός, μ' επιδέξιες κινήσεις, με το ένα του χέρι γράπωσε το κεφάλι του κήτους και με το άλλο, με το μαχαίρι, του ξερίζωσε την καρδιά. Το αίμα του κόκκινο, κατακόκκινο έτρεξε ποτάμι και πιπίλησε παντού.

«Αχά!» αναφωνεί ο Βαρθολομαίος και βγάξει τη φανέλα και το βρακί του.

---

1. Άσπρη Θάλασσα: η Μεσόγειος θάλασσα.

«Τι πας να κάνεις;»

«Νι Πι, πεινώ».

«Κάνε υπομονή».

«Υπομονή κι υπομονή, εβαρέθηκα να κάμνω υπομονή» μου λέει και βάνει στα δόντια του το μαχαίρι έτοιμος να χιμήξει στο ψάρι. Μεμιάς τον αρπάζω και τον ρίχνω στο κατάστρωμα.

«Είσαι χαζούλιακας!» του λέω και κάθομαι επάνω του και τον κρατώ απ' τα μπράτσα, μην κάνει καμιά τρέλα. «Θα σε κάνει μια χαψιά!»

Πήρε να βλαστημάει αυτός και να χτυπιέται να μου ξεφύγει, μα τον κρατούσα γερά. Άμα το κήτος έχασε την περιέργειά του και χάθηκε στα βάθη της θάλασσας, τον άφησα. Πήγε στην άλλη άκρη της βάρκας και κάθισε μουτρωμένος. Αφού ηρεμήσαμε κι οι καρδιές μας ήρθαν στη θέση τους, είπα να του μιλήσω να τον καλμάρω.

«Βαρθολομαίε φίλε μου, οφείλω να παραδεχτώ πως τα πράγματα δεν πήγανε ακριβώς όπως τα είχαμε σχεδιάσει. Όμως δεν πρέπει να μας πιάνει πανικός, πήραμε αυτό που θέλαμε» του λέω και του δείχνω ένα μικρό, ίσαμε την παλάμη μου, δερμάτινο βιβλίο. «Αργά ή γρήγορα θα βγούμε στη στεριά, θα βρούμε κάποιον γραμματιζόμενο να μας το διαβάσει».

«Πεινώ» λέει ξανά απότομα.

«Γιατί εμείς οι δυο, δυστυχώς, μείναμε αγράμματοι, κι ύστερα θα σαλπάρουμε για τον θησαυρό. Βάλε με τη φαντασία σου, χρυσά νομίσματα, διαμάντια, ζαφείρια...»

«Πει-νά-ω» ξαναλέει επιτακτικά κι αρπάζει το μαχαίρι.

«Βαρθολομαίε, δε μ' αρέσει το βλέμμα σου...»

«Θέλω να φάω τώρα» μου λέει και σηκώνεται ορθός.

«Βαρθολομαίε... Εμείς *ανθρώπους* δε σκοτώνουμε, πεθαίνουν απ' τον τρόπο...» του λέω τραγουδιστά. «Θυμάσαι τον όρκο που δώσαμε μικροί;...»

Αλλά τίποτα αυτός. Με το βλέμμα του τρελού όλο και με πλησιάζει.

«Πανί! Ένα πανί!!!» φωνάζω και δείχνω πίσω από την πλάτη του ένα άσπρο σημαδάκι. Σαν γλάρος που χαμηλοπετά φαίνεται από μακριά.

«Ψέματα!»

«Αλήθεια σου λέω, κοίτα πίσω σου».

«Λες ψέματα για να μου τη φέρεις».

«Στον λόγο της πειρατικής μου τιμής» του λέω και σχηματίζω το σημάδι του πειρατικού όρκου με τα δάχτυλά μου.

«Ένα καράβι!» αναφωνεί ο Βαρθολομαίος, που επιτέλους πείθεται να κοιτάξει.

«Σωθήκαμε!» κραυγάζουμε κι οι δυο.

Με γρήγορες κινήσεις δένουμε τη φανέλα του Βαρθολομαίου κόμπο στο χαϊμαλί ψηλά κι αρχίζουμε να φωνάζουμε, να φουσάμε τον κόχυλα και να κινούμε τις σκούφες μας.

«Εεεεεε!!! Εσείς! Έεεεεε!!! Εσείς!»

«Μας είδαν! Έρχονται βόλι καταπάνω μας!» του λέω.

«Νι Πι, σωθήκαμε!» αναφωνεί όλο χαρά και μ' αγκαλιάζει.

Εν τω μεταξύ το καράβι όλο και πλάκωνε, μέχρι που φάνηκε το σκαφίδι του ολόκληρο. Κοιτώ τα άρμενα, κοιτώ τις σημαίες του και μένω εμβρόντητος. Η ανάσα μου κόπηκε.

«Βαρθολομαίε... Το καράβι...»

«Τι το καράβι;»

«Η σημαία του...»

«Τι έχει η σημαία του;» με ρωτάει και στρέφει το βλέμμα του προς το πλεούμενο που μας πλησιάζει.

«Είναι του Ελληνικού...»

«Ναυτικού...»

«Στόλου...» ψελλίζουμε και οι δυο ταυτόχρονα μη μπορώντας να το πιστέψουμε.

«Κρύψου. Κρύψου» μου λέει και πέφτει μπρούμυτα.

«Πολύ αργά. Μας είδαν. Έρχονται προς το μέρος μας».

«Εχαθήκαμε...»

«Βγάλε το σκουλαρίκι σου» τον προστάζω.

